

azken portuko tabernan • jon martin

NORTASUN AGIRIA

«Julio Ibarra da nire izena, eta 1965eko otsailaren 11n jaio nintzen, Bilbon, duela urte dezente, beraz. Sopelan bizi naiz, baina beti izango naiz santutxuarra. Publizitate ikasketak egin nituen EHUn, eta Radio Euskadin praktikak egitera joan nintzen azken urtean. Gaur egun, ETBn nabil, *Teleberri* saioa aurkezten»

Julio Ibarra anekdota ugari eta mendetasun bakarra du: informazioa. Bilboko Kafe Antzokian ikustea espero nuen azken pertsona zen Julio, baina han zen. Oraingoan nire esku zegoen aurkezle lanak egitea, eta berean gorbata kentzea.

■ Nola hasi zinen informatiboak aurkezten?

ETBn nengoen lanean, jadanik desgerturik dagoen jarraikortasun sailean. Programazioan etenik bazegoen, neu agertzen nintzen, baina istripuz hasi nintzen *Teleberri* aurkezten. Meaubio izeneko gizon bat zen aurkezle garai hartan, baina begi txingor bat atera zitzaion eta ezin zuen *Teleberri* aurkeztu. Arduradunek ez zekiten nori deitu, eta bi ordu lehenago niri deitzea beste erremediorik ez zitzaien geratu. Ez dut ahaztuko. Nik ordura arte aurretik grabatzen nuen dena, eta behin eta berriz errepikatu beharra izaten nuen ondo egin arte; baina albiste-gi bat, eta zuzenean, gainera, gehiegi zen niretzat. Batek alkandora utzi zidan, besteak jaka. 22 urte soilik nituen, eta ez nekien gorbataren korapiloa egiten ere. Nire inguruan zeudenak ni baino urduriago zeuden. Halako batean, hasi zen albistegia; jendea agurtu eta lehen bideoari bide eman nionean, txaloka hasi ziren denak; baina ez ongi egin nuelako, konortetik galdu ez nuelako baizik. Hortik aurrera bertan dihardut, nahiz eta urte batzuetan irratian ere lan egin dudana.

■ Asko aldatu al da Julio Ibarra 22 urterekin egin zuen lehen albistegitik hona?

Bai. Inozentzia galdu dut. 22 urterekin utopikoagoa nintzen, baina albistegietan egunero ikusten joan naiz zer gertatzen den. Gogorra da kazetari izatea. Azpijoko asko daude. Gauza bat da zuk kontatzen duzuna eta beste bat kontatu gabe uzten duzuna, esan ezin delako edo komeni ez delako. Aurkezleak ardura handia du egun, eta komunikabide askok egiten duten mina kontuan hartu gabe esaten dituzte gauzak. Euskal Herrian dugun egoerak gure ardura areagotzen du. Batzuetan badakigu, bakegintzan esaterako, harremanak daudela. Hala ere, isiltzea

Julio Ibarra

«Euskal Herrian informazioa amodioaren eta gorrotoaren arteko nahasketa da»

komeni da, dugun arduragatik. Eztabaida handia dago: Jendeak dena jakin behar du? Informatuta egoteko eskubidea du, baina kaltea eragin diezaioke jakiteak.

■ Etsai asko sortzen ditu *Teleberri*-ren aurkezle izateak?

Etsaiak sortzen dituen ez dakit, baina egur asko eman didate niri. Informazioa

objektiboki eman behar da, eta norberaren ikuspuntua alde batera utzi. Ni saiatzen naiz; batzuetan lortzen dut eta besteetan ez... Egiten dudana lana erakusleho erraldoi batean dago ikusgai, eta futbolan bezala gertatzen da: ikusle guztiak sentitzen direla epaile edo entrenatzaile.

■ Zentsurarik jasaten duzu?

bat-batean

- **Abesti bat?** *No woman no cry* (Bob Marley).
- **Ametz bat?** Erabat zoriontsu izatea.
- **Bertute bat?** Jendearekin egoteko gaitasuna.
- **Akats bat?** Despistea.
- **Sekretu bat?** Denak sekretuak dira.
- **Helmuga bat?** Duintasuna mantentzea.
- **Muga bat?** Nire kontzientzia.

Ageriko zentsura ez, baina presioa bai. Gaur egun, presiorik ez badaukazu inoren eraginik ez daukazulako da. *Teleberri* asko ikusten da, eta mundu guztia adi dago. Zein albiste diren eta nola kontatzen diren arreta asko jartzen du jende askok. Gero kexuak etor litezke, baina guk eutsi egiten diogu. Bakoiitzak kolpeei eusteko bere gaitasuna dauka, eta batzuetan nahiko larri ibiltzen naiz. Lan hau uztekoetan ere egoten naiz. Ia egunero. Horrelakoetan, zertan nabilen galdetzen diot neure buruari. Hala ere, hurrengo egunean *Teleberri* ongi ateratzen denean, gustura sentitzen naiz, eta neure buruari egin behar dudana hori dela esaten diot. Mundu hau pozoiturik dago.

■ Nola definituko zenuke informazioa?

Euskal Herrian informazioa amodioaren eta gorrotoaren arteko nahasketa da. Hura gabe ezin dut bizi, baina bizitzen ere ez dit uzten. Hamabost egun inguru iraun ditzaket egunkari, telebista edo irratirik gabe; baina handik aurrera har bat hasten zait bueltaka barruan. Droga bezalakoa da informazioa, egunero beharra sentitzen da. Laneko tentsioa behar dut. Bizitza tentsio horretan egiten dut, eta lasaitasun momentuetan ez naiz ni.

■ Zein da ematea gehien kosta zaizuen berria?

Santutxuko sei gazte mendian hil zirenekoa, ziurrenik. Ezagunak nituen beren sendiak, eta haietako batzuk nire lagunak ziren. Ni Santutxun hilotzei harrera egitera joan nintzen. Egun txarra zen: euria, hotza... Auzo guztia kalean zegoen, espaloietan itxaroten; eta azkenean, gauerdian aldera iritsi ziren sei auto madarikatu horiek, bata bestearen atzetik.

■ Zein albiste gustatuko litzaizuke ematea?

Utopiko samarra da erantzuna: bakea eta askatasuna. Ea inoiz ematen dudana albiste hori ere.

zirika

martin etxeberría

Pentsamenduak neguko loreak dira

Pentsamenduak neguko loreak dira. Ez da poema baten hasiera, ez beldurtu, aurreko batean entzun nuen irratian, Jakoba Errekondoren saioan edo. Baina dena dela, neguan gaudenez, zer pentsa eman zidan. Edo zer gogoratu, zuzenago esanda.

Aspaldi, nire neskarekin ateratzen hasi nintzen nion lehendabiziko opariaz gogoratu nintzen. Bere urtebetetze eguna zen eta anaiak belarritako batzuk erosten lagundu zidan. Gero, opari hura gutxitxo izango zen beldurrez edo, ipuin bat idaztea bururatu zitzaidan. Ipuin-komiki bat zen, kartulina beltz batean itsatsitako hitz zuri eta zila-

rrezko paperez egindako baleez osatua. Ni marinel bat nintzen, eta bera herrialde urrun bateko printzesa.

Ipuin inozo samarra zen, baina berari asko gustatu zitzaion. Ideiagatik edo. Eta emozionatu egin zen. Eta negar egin zuen eta muxu bat eman zidan. Benetako horietakoa. Izugarria. Eta horregatik, hurrengo egunean beste poema bat idatzi nion berriz. Eta berak negar egin zuen berriz eta muxu eman zidan berriz. Eta horrela, ni poema inozoak idazten eta berak negar egiten, bost urte pasa dira dagoeneko. Idazle aleman handi batek, Rilkek, aspaldi baita ere, berak lurraz maiteminduta jarraitzeko dagoeneko udaberriak ez

zuela behar idatzi zuen behin. Berdin maite zituela aintzira izoztuak zein erreka kantariak. Berdin gereziendolatuak zein baso orbelduak. Eta gaur nire pentsamendu hauetan murgilduta, Rilke zaharraz gogoratu naiz eta nik ere berdina sentitzen dudala pentsatu dut. Berdin jarraituko dudala maitatzen nire neska isilik, bare, negarrez edo haserre egon. Ez dudala, hasiera hartan bezala, harrituko nauen udaberriak behar jadanik.

Izan ere, neguaren erdian ezkontzen bainaz berarekin. Bihar, hain zuzen ere. Pentsamenduak neguko loreak baitira, eta loreak, neguko pentsamenduak.